

EL RÀNKING D'EL PERIÓDICO Setmana del 7 al 13 de maig

↓ POSICIÓ RESPECTE DE LA SETMANA PASSADA XX SETMANES EN LA Llista PREU DE XX,XX

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Català	'La força d'un destí' Martí Gironell Columna Recreació de l'azarosa vida de Jean Leon en el Hollywood dels 50. 400 p. = 11 21,50€	'La dona a la finestra' A. J. Finn Rosa dels Vents Una dona veu des de la finestra de casa un fet que li canviarà la vida. 544 p. ↑ 6 19,90€	'Les filles del Capità' María Dueñas Columna La vida de tres germanes espanyoles al Nova York del segle XX. 624 p. ↓ 4 22,50€	'Quan érem els peripatètics' Héctor Lozano Columna Novel·la que recrea l'univers de 'Merlí', la popular sèrie emesa per TV-3. 224 p. ↓ 6 15,90€	'Permagel' Eva Baltasar Club Editor Una història familiar que indaga en els sentiments d'una dona que busca el seu camí a la vida. 192 p. ↑ 2 16,50€	'La bruixa' Camilla Läckberg Amsterdam L'escriptora Erica Falck i el comissari Patrick Hedström investiguen el crim d'una nena. 762 p. ↓ 10 22,90€	'Les vuit muntanyes' Paolo Cognetti Navona La història d'una gran amistat amb les muntanyes com a teló de fons. 304 p. ↑ 5 17,90€	'Feliçment, jo soc una dona' Maria Aurèlia Capmany Barcanova. Una dona evoca el futur de la seva vida al llarg del segle XX. 288 p. ↑ 1 18€	'La dona que no sabia plorar' Gaspar Hernández Columna Una història que indaga en les emocions interiors d'una dona. 200 p. ↑ 5 19,50€	'Wonder' R. J. La Campana La dura i emotiva història d'un nen que té una greu deformitat a la cara. 420 p. ↑ 166 14€
Castellà	'Las hijas del Capitán' María Dueñas Planeta La vida de tres germanes espanyoles al Nova York del segle XX. 608 p. = 4 22,50€	'Seremos recuerdos' Elisabet Benavent Suma de Letras La continuació de l'exitosa bilogia iniciada amb 'Fuimos canciones'. 400 p. = 2 16,90€	'La mujer en la ventana' A. J. Finn Grijalbo Una dona veu des de la finestra de casa una cosa que li canviarà la vida. 544 p. ↑ 5 19,90€	'Las almas de Brandon' César Brandon Espasa Contes i poemes que tracten sobre les penes i alegries de la vida quotidiana. 240 p. ↑ 7 12,90€	'Patria' Fernando Aramburu Tusquets La història de dues famílies basques al llarg de gairebé tres dècades. 648 p. ↓ 76 22,90€	'Fuimos canciones' Elisabet Benavent Suma de Letras Les vivències de la jove assistent d'una 'influencer' de moda. 400 p. = 6 16,90€	'Idiotizadas' Moderna de Pueblo Zenith Un divertit còmic sobre les vivències d'una noia de poble a la ciutat. 160 p. ↑ 14 14,90€	'Las hijas del agua' Sandra Barneda Suma de Letras La història d'una germanada secreta de dones en la Venècia de 1793. 552 p. ↑ 5 19,90€	'El orden del día' Éric Vuillard Tusquets Una obra que recrea els fils que van fer possible l'ascens de Hitler i el nazisme. 164 p. ↑ 6 17€	'Origen' Dan Brown Planeta El professor de simbologia Robert Langdon segueix les pistes d'un secret extraordinari. 640 p. ↑ 24 22,50€

Un escriptor que va marcar època

Un vestit tan blanc

Sobre Tom Wolfe i com va captar els 60 amb aquell invent anomenat nou periodisme (i de passada va posar en perill l'hegemonia de la novel·la)

Miqui Otero
BARCELONA

És increïble, inaudit, prodigiós, desconcertant, insòlit, absolutament WTF i molts altres adjectius de moltes síl·labes que Tom Wolfe es posés en tants embolics amb el seu vestit blanc i que el conservés impol·lut, incòmode, íntegre.

I és impossible haver llegit Wolfe sense haver-lo imitat alguna vegada, com m'ha passat a mi en aquest primer paràgraf: la seva prosa és contagiosa com un accent regional, clap, explosiva com un un bufó aerodinàmic rocanrol color caramel de rom, bum, inquieta i rutilant com el tamborineig d'uns dits llargs i fins, tucutú-tucutú-tucutú, sobre el davantal d'un Cadillac daurat a 80 milles per hora.

Quan ell va posar els seus bicolors a la sala, als anys 50, existia la màgica suposició que apareixeria una generació d'escriptors similar a la que havia sorgit després de la primera guerra mundial. Que estaven a punt de firmar la gran novel·la americana els nous Hemingway, Dos Passos i Fitzgerald. Explica en el pròleg d'*El nuevo periodismo* (perquè Wolfe va ser historiador, i quan no hagiògraf exagerat, de la seva pròpia llegenda) que els Bellow, Roth i Updike es reunien a la White Horse Tavern a Hudson Street i jugaven a imaginar qui seria el primer a abraçar la glòria. Fins que Wolfe i els seus sequaços van arribar al món literari enarborant les seves cròniques de revista, «a provocar un pànic, a dotar la literatura nord-ameri-

cana de la seva primera orientació nova en mig segle... Maleïts siguin tots, han arribat els bàrbars».

És cert que abans van existir els *muckrakers*, que Rodolfo Walsh ja havia escrit *Operación masacre*, que Terry Southern se li havia avançat, però sembla irrefutable que va ser Wolfe qui va posar al mapa el nou periodisme. ¿I què era aquest invent? Escriure reportatges periodístics amb els recursos de composició i estil propis de la novel·la, buscant nous angles i tècniques, fent una immersió abismal en ca-

És impossible no haver-lo imitat alguna vegada: la seva prosa és contagiosa com un accent regional

No perdia mai la distància periodística quan es colava als llocs més estranys

da tema sense escafandre, portant al paper el ritme pop-pop-pop. Mirant on ningú no mirava. Escrivint sobre l'ara amb tanta vivesa que el present tingués futur.

L'invent va arribar al moment adequat. El pols nerviós dels 60, els seu tumult de lluita pels drets civils, noves subcultures lisèrgiques, manifestacions antibèl·liques, homes a la lluna i hippies als núvols, bategava massa ràpid per-

què la novel·la tradicional pogués mecanografiar aquella taquicàrdia. Així que Wolfe, i molts altres bàrbars, es van dedicar a freqüentar els llocs on es coia tot i a intentar captar aquella època delirant amb un lèxic exuberant i una sintaxi demenciada. Textos amb onomatopeies de còmic, amb muntatges de síntesi cinematogràfics, amb alteracions tipogràfiques i paràgrafs que queien en cascada quan la consciència del personatge s'estimbava. I amb un treball consciencios: de la mateixa manera que un no ha d'escriure begut, ni tan sols quan vol narrar una borratxera, Wolfe no perdia la distància periodística quan es colava en la burocràcia de militants xicanos i samoans. Ni quan retratava *mods* londinencs de classe obrera que giren i giren i que tenen «... La Vida... i un lloc secret on anar a l'hora de menjar... a ballar... un *underground* de migdia». O alegres bromistes devots del LSD i de Ken Kesey, l'autor d'*Algú va volar sobre el niu del cucut*. O jueus rics que volien adoptar com a mascotes domesticades activistes afroamericans a base d'entrepans de formatge roquefort amb nou molta. I aquesta distància, la del dandi gairebé robòtic que sap mirar, l'hi donava aquest vestit blanc.

Quan un 11 de desembre del 2013 va visitar la Pedrera, un lloc que potser va escollir perquè anava a joc amb el seu vestit, va explicar que en els cercles de l'esquerra exquisida dels 60 se solia preguntar, molt pedantment: «¿On eres tu quan va caure Barcelona?». Ara podem dir: «¿On eres tu quan va morir Tom Wolfe?». ≡

▶▶ Tom Wolfe, amb el seu impecable vestit blanc, a Nova York, el 1968.